

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 grudnia 1960 r.

w sprawie odpowiedzialności członków rodziny podatnika za jego zobowiązania podatkowe.

Na podstawie art. 16 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za dłużników uporczywie zalegających z uiszczeniem należności podatkowych uważa się dłużników, którzy:

- 1) utrudniali lub utrudniają organom finansowym postępowanie wymiarowe albo egzekucyjne przez:
 - a) umyślne niezgłoszenie przedmiotu opodatkowania i przez to niebranie udziału w postępowaniu podatkowym,
 - b) zatajanie prowadzenia na własny rachunek działalności podlegającej opodatkowaniu i posługiwanie się przy tym nazwiskiem lub firmą podstawionej osoby,
 - c) umyślne dopuszczanie do posługiwania się ich nazwiskiem lub firmą przez inne osoby, które zatajają prowadzenie na własny rachunek działalności podlegającej opodatkowaniu,
 - d) ukrycie albo nierzetelne prowadzenie ksiąg rachunkowych, handlowych lub podatkowych albo niezgłoszenie danych mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego lub jego wysokości albo podanie takich danych niezgodnie z rzeczywistością, skutkiem czego Skarb Państwa został narażony na uszczerpienie podatku,
 - e) stawianie oporu przy czynnościach egzekucyjnych,
 - f) usuwanie, uszkodzanie, ukrywanie, zbywanie lub obciążanie mienia zajętego lub zagrożonego zajęciem;
- 2) ze względu na rozmiary prowadzonej działalności gospodarczej i osiągane w związku z tym dochody byli w możności zapłacić należny podatek, lecz go nie zapłacili;

3) z reguły nie płacą podatków w terminie, wskutek czego zachodzi konieczność częstego stosowania wobec nich egzekucji.

2. Do uznania dłużnika za uporczywie zalegającego wystarcza stwierdzenie jednej z okoliczności określonych w ust. 1.

§ 2. 1. Decyzji o odpowiedzialności członków rodziny na podstawie art. 16 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300), zwanego dalej „dekretem”, nie należy wydawać co do zobowiązań podatkowych dotyczących gospodarstw rolnych, jeżeli podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych, w stosunku zaś do zobowiązań pozostałych dłużników — jeżeli łączna suma zaległości ze wszystkich tytułów nie przekracza dziesięciu tysięcy złotych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:

- 1) w przypadkach określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 lub
- 2) jeżeli grunty rolne objęte są wspólną gospodarką w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym albo
- 3) jeżeli majątek, przychód lub dochód osób odpowiedzialnych na podstawie art. 16 ust. 1 dekretu przyjęte były do podstawy opodatkowania.

3. Decyzji o odpowiedzialności członków rodziny na podstawie art. 16 ust. 1 dekretu nie należy wydawać również w przypadkach, gdy ze względów społecznych byłoby to niesłuszne.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie także do zaległości powstałych po dniu 1 stycznia 1957 r.

Minister Finansów: J. Albrecht